

заняття (на суші), а й протягом його. Результативність показу визначається положенням інструктора стосовно групи, а саме:

1. інструктор повинен бачити кожного з тих, хто займається, щоб помічати їхні помилки;

2. діти повинні бачити показ вправи в площині, що відбиває його форму, характер та амплітуду [1; 5].

Практичні методи передбачають, що всі вправи спочатку вивчаються частинами, а потім відтворюються в цілому. Це полегшує освоєння техніки плавання, дає змогу уникати зайвих помилок, скорочує терміни навчання і підвищує якість [4].

Література

1. Булгакова Н. Ж. Плавание в пионерском лагере / Н.Ж. Булгакова // М. : ФИС, 1989. – 128 с.
2. Вайцеховский С. М. Физическая подготовка пловца / С. М. Вайцеховский // Изд. 2-е, перераб. – М. : ФИС, 1993. – 127 с.
3. Гончар И. Л. Теория преподавания плавания : технологии обучения и совершенствования (монография). – Ч. I. – Одесса : Астропринт, 2006. – 512с.
4. Пыжов В. Н. Средства повышения эффективности обучения плаванию в пионерских лагерях, расположенных в неблагоприятных климатических условиях / В. Н. Пыжов // Плавание : Сб. ст. – М., 1986. – 45 с.
5. Розпутняк Б. Д. Плавання з методикою викладання / Б. Д. Розпутняк. – Луцьк : «Вежа» Волин. держ. ун-ту ім. Лесі України, 2003. – 109 с.

ПОНЯТІЙНИЙ АПАРАТ ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ УЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ В УМОВАХ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ

Войтовська О. М.

Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова,
м. Київ, Україна

Анотація. В тезах на основі аналізу наукової літератури розглянуто понятійний апарат проблеми професійного розвитку учителів фізичної культури в умовах післядипломної педагогічної освіти.

Актуальність. Сучасний етап розвитку інформаційного глобалізованого суспільства зумовлює зміни підходів до професійного розвитку особистості. Це викликано тим, що на даному етапі розвитку нашої держави в умовах потреби поліфункціональної діяльності кожна людина має самореалізуватися, насамперед

професійно, якісно та ефективно діяти, щоб бути конкурентоздатною та успішною. З позицій сьогодення у нашій державі тільки починає розвиватися наука про освіту дорослих – андрагогіка.

Вважаємо, що на сьогодні одним із найважливіших та актуальних завдань освіти дорослих є створення у системі післядипломної педагогічної освіти умов для актуалізації потреби педагогів, в тому числі й вчителів фізичної культури у неперервному професійному розвитку та професійній самореалізації.

Виклад основного матеріалу. Дослідженням проблем освіти дорослих займалися як українські так і зарубіжні науковці, серед яких Н. В. Абашкіна, С. Г. Вершловський, Л. П. Вовк, О. В. Глузман, М. Г. Громкова, О. В. Даринський, Є. І. Добринська, С. І. Змійов, І. А. Зязюн, В. І. Луговий, А. О. Лігоцький, Л. М. Лесохіна, В. К. Майборода, Н. Г. Ничкало, О. І. Огієнко, В. Г. Онушкін, Н. Г. Протасова, О. М. Пехота, В. І. Пуцов, С. О. Сисоєва, М. Ноулз, П. Джарвіс, Р. М. Сміт та ін.

В аспекті досліджуваної проблеми для нас важливим є розкрити сутність дефініції «професійний розвиток вчителя».

Сучасними дослідниками поняття «професійний розвиток вчителя» трактується як система різних видів діяльності з метою підготовки вчителів до професійної діяльності, що включає початкову підготовку, програми введення у професію, післядипломну підготовку, неперервний професійний розвиток в умовах діяльності в навчальному закладі. Така діяльність розвиває особистісні вміння й навички, знання, майстерність та інші характеристики вчителя. Тобто професійний розвиток учителів – це неперервний процес, що охоплює такі складові: початкову підготовку, введення у професію та постійне вдосконалення особистісних, соціальних і професійних компетентностей педагога (J. Scheerens); весь набутий навчальний досвід, а також усвідомлені та сплановані дії, які забезпечать пряму чи опосередковану користь учителю, групі вчителів або школі в цілому, що в результаті підвищить якість шкільної освіти; це – процес, у процесі якого педагог самотійно або разом зі своїми колегами переглядає, оновлює, розширяє свої зобов'язання щодо моральної мети викладання, а також критично розвиває знання, уміння, професійне мислення, планування і практику роботи з дітьми, молоддю й колегами на кожному етапі свого професійного життя

(S. Day); професійний розвиток особистості пов'язаний з розвитком особистості взагалі, із засвоєнням нового досвіду, знань, вмінь та із трансформацією мотивації й інтересів конкретної людини, професійний розвиток є продуктом і результатом діяльності самої людини (І. М. Хоржевська); професійний розвиток означає зростання, становлення, позитив, інтеграцію у професійній праці особистісних якостей і здібностей, професійних знань та умінь, проте головне – це активне якісне перетворення особистістю свого внутрішнього світу, що призводить до принципово нової його побудови і способу життєдіяльності – творчої самореалізації у професії; основною психологічною передумовою і формою реалізації професійного розвитку особистості є її професійна соціалізація (Л. М. Корнеєва).

Отже, професійний розвиток – це безперервний комплексний процес, який включає професійне навчання, розвиток кар'єри та підвищення кваліфікації. Головним напрямом професійного розвитку є професійне навчання – це процес формування у вчителів фізичної культури специфічних, професійних знань, навиків за допомогою спеціальних методів навчання. Професійне зростання людини залежить від неї самої, вплив зовнішніх чинників та управління ззовні є опосередкованим. Виходячи з цього, процес професійного розвитку включатиме такі складові: готовність до педагогічної діяльності, мотивацію, набуття нових знань, умінь, навичок, професійного досвіду та особистісних якостей, практичну професійно-педагогічну діяльність, що одночасно виступає і як прояв можливостей, і як виток подальшого розвитку та збагачення сукупних професійних знань, а відтак, і соціальної захищеності.

Вважаємо, що особливості професійного розвитку учителів фізичної культури в умовах післядипломної педагогічної освіти полягають у створенні умов для актуалізації у вчителів фізичної культури потреби формування мотивації, ціннісних орієнтацій, у їх неперервному професійному розвитку, та забезпечення організаційно-методичного супроводу їх руху до високого рівня професійної компетентності та у професійній самореалізації вчителів фізичної культури.

Література

1. Корнеєва Л. Н. Психологический аспект влияния профессиональной деятельности на личности / Л. Н. Корнеєва. М. Просвещение, 1991. – 218 с.

2. Хоржевська І. М. Професіоналізм та професійний розвиток особистості [Електронний ресурс] / І. М. Хоржевська // Наукові праці. Державне управління. – Режим доступу: irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe.

3. Day, S. Developing Teachers : The Challenge of Lifelong Learning /S. Day. – London: Falmer Press, 1999. – 239 p.

4. Scheerens J. Teachers' professional development. Europe in international comparison. An analysis of teachers' professional development based on the OESD's Teaching and Learning International Survey (TALIS) / J. Scheerens – Luxembourg : Office for Official Publications of the European Union, 2010. – 204 p.

СУЧАСНІ ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ ВАЖЛИВИХ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ СТУДЕНТІВ

Гончарук В. В., Болтоматіс Д. В.

Одеська національна академія харчових технологій, Україна

Анотація. У статті визначені можливі причини втрати студентською молоддю мотивації до систематичних занять фізичною культурою та спортом, а також визначено напрямок докладання зусиль щодо подолання цих негативних тенденцій.

Постановка проблеми. У вітчизняній та зарубіжній соціології та психології поняття „здоровий спосіб життя" набуло широкого вжитку. Однак, на жаль, орієнтація на здоровий спосіб життя не набула якості цінностей, що розділяються особистістю і виступають у ролі мети життя й основних способів досягнення цієї мети; здоровий спосіб життя не «опредмечений у речах, зв'язках, стосунках; потребах, цінностях людини».

З огляду на те, що функції ціннісних орієнтацій полягають у формуванні системи визначених установок людини, що регулюють її поведінку в різних ситуаціях, доводиться констатувати відсутність у пересічної особистості внутрішньої установки на ведення здорового стилю життя. Це підтверджують численні дослідження ціннісних орієнтацій студентів, які дають підстави стверджувати, що здоров'я займає серед них провідне місце.

Однак, не зважаючи на це, знання про зміст здорового образу життя, значущість його компонентів не набули реального втілення на рівні повсякденного буття.